
Stejná jako ona

Nora Roberts

Když se Adrian Rizzová poprvé setkala se svým otcem, pokusil se ji zabít.

V sedmi letech vlastně žila neustále na cestách. Většinu času bydlela s matkou a Mimi, která se o ně starala, v New Yorku, často se však pár týdnů zdržely třeba v L.A., Chicagu nebo Miami.

V létě směla zůstat čtrnáct dní u prarodičů v Marylandu, což byla legrace, protože měli psy, velký dvůr na hraní a taky houpačku z pneumatiky.

Pokud právě bydlely na Manhattanu, chodila do školy, což tolik nevadilo. K tomu na gymnastiku a hodiny tance, což měla mnohem raději.

Když s matkou kvůli práci cestovala, starala se o její domácí výuku Mimi. Učila ji například poznávat místa, kde pobývaly. Za měsíc v DC tedy navštívily mnohé památníky, Bílý dům i Smithsonianovo muzeum.

Občas směla Adrian pomáhat mamince s prací, což rozhodně milovala. Pokud dostala za úkol účinkovat v některém z jejích fitness videí, musela nejdřív zvládnout sestavu cviků, taneční kroky nebo jógové pozice.

Učila se však ráda a tančila ze všeho nejraději.

V pěti letech s matkou natočila video zaměřené na rodiny s dětmi. Šlo o cvičení jógy, protože ona byla přece to *dítě* v matčině firmě nazvané Yoga Baby.

Byla na to patřičně hrdá a nemohla se dočkat, až jednou natočí další video, třeba v deseti pro další věkovou skupinu, jak říkala maminka.

Ta o věkových skupinách, demografii a podobných věcech věděla naprosto vše. Adrian slyšela, jak si o tom vypráví se svými manažery a producenty.

Maminka se vyznala taky ve výživě, v propojení zdravého těla a mysli, v meditaci a podobných věcech.

Neuměla ale vařit – ne jako Popi a Nonna, kteří provozovali restauraci. A neuměla si hrát jako třeba Mimi, protože se musela neustále zabývat svojí kariérou.

Stíhala spousty mítinků, zkoušek, plánovacích schůzek, veřejných produkcí a rozhovorů pro média.

Už v sedmi letech bylo Adrian jasné, že Lina Rizzová neumí být dobrou mámou.

Nechávala ale dcerku hrát si s jejím make-upem, pokud po sobě všechno uklidila, a nikdy se nerozčilovala, když při cvičení dělala nějaké chyby.

Nejlepší na poslední výpravě ovšem bylo to, že po natáčení a společenských akcích neletěly zpět do New Yorku, a místo toho se rozjely na prodloužený víkend za babičkou a dědou.

Adrian doufala, že u nich zůstanou celý týden, zatím ale seděla mezi dveřmi a pozorovala matku, jak nacvičuje novou sestavu.

Dům, v němž se nacházely, si Lina na měsíc pronajala hlavně proto, že měl domácí tělocvičnu se zrcadlovou stěnou, což považovala za zásadní, stejně jako větší počet oddělených ložnic.

Právě prováděla sérii dřepů, výpadů vpřed, kliků a výskoků, tedy takzvaných angličáků – Adrian znala názvy jednotlivých cviků nazpaměť – a přitom mluvila do zrcadla, jako by udílela instrukce svým divákům.

Občas ale zaklela a část sestavy sjela znovu od začátku.

Adrian se matka zdála nesmírně krásná, jako potem orosená princezna, i teď o samotě bez make-upu, když se nemusela starat, jak vypadá před kamerou. Měla zelené oči jako babička a pleť jako pozlacenou sluncem. Její vlasy, teď stažené saténovou gumičkou, měly barvu jedlých kaštanů, co se dají koupit o Vánocích, a stejně báječně voněly.

Byla vysoká, i když ne jako děda, a Adrian doufala, že se jí, až dospěje, bude podobat.

Lina na sobě měla upnuté šortky a sportovní podprsenku, ovšem na natáčení nebo vystoupení si nic tak odhalujícího nebrala, protože to prý není důstojné.

Jelikož dcerku vychovala k uvědomění, jak je zdraví mysli a těla propojené, Adrian věděla, že maminka je to, čemu se říká ‚zdravá, pevná, úžasná‘.

Právě teď si něco mumlala a pak si šla zapsat pár poznámek. Dcerka věděla, že půjde o nové video o třech částech po třiceti minutách – zdravotní, posilující a jógu na závěr, se čtvrt hodinovým dodatkem zvaným *total body*.

Lina popadla ručník, aby si otřela tvář, a teprve pak zahlédla dcerku u dveří.

„Krucí, to jsem se lekla! Nevěděla jsem, že tu jsi, Adrian. Kde máš Mimi?“

„Ta je v kuchyni. K večeri bude kuře s rýží a chřestem.“

„Super. Tak co kdybys jí šla pomoci? Já se musím osprchovat.“

„Proč se zlobíš?“

„Nezlobím se.“

„Ale zlobila ses, když ti volal Harry. Křičela jsi, žes něco neřekla, zvlášť ne škrabalovi z bulváru.“

Lina si prudce stáhla gumičku z hlavy, jako vždy, když ji rozbolela hlava. „Víš, že nemáš poslouchat rozhovory dospělých.“

„Neposlouchala jsem, jen jsem tě *slyšela*. Harry tě naštvál?“

Adrian měla matčina šéfa propagace ráda. Často jí tajně podstrkoval bonbony a bavil ji svými vtípkami.

„Ne, nenaštvál. Běž radši pomoci Mimi. A vyříd', že za půl hodiny přijdu dolů.“

Ale ano, je naštvaná, pomyslela si Adrian. Jestli ne na Harryho, tak na někoho jiného, protože při cvičení dělala dost chyb a nadávala.

A neslušným výrazům se její máma jinak snažila vyhýbat.

Nebo ji možná zas bolí hlava. Mimi říkala, že lidi někdy rozbolí hlava, když mají moc starostí.

Adrian tedy vstala, ale protože pomáhat v kuchyni byla otrava, vešla do tělocvičny a zastavila se před zrcadlovou stěnou. Byla na svůj věk poměrně vysoká a ze zelené látkové gumičky jí vyčuhovaly černé kudrny, jaké prý kdysi míval i její děda. V očích měla příliš zlatých odstínů, aby se daly považovat za zelené jako ty matčiny, ale tajně doufala, že se to ještě změní.

V růžových šortkách a květovaném tričku zaujala pozici a pak začala do rytmu hudby, co jí zněla v hlavě, cvičit.

Milovala hodiny tance a gymnastiky, na něž docházela, když byly v New Yorku, ale teď si představovala, že takovou hodinu sama vede.

Vykopávala nohy, dělala piruety, kliky i rozštěpy. Cross-step, salsa, *výskok!* Sestavu vymýšlela takříkajíc za pochodu a zabavila se téměř na půl hodiny.

Na poslední nevinnou půlhodinu svého života.

Pak někdo dole zazvonil. Opřel se o zvonek a nepřestal.

Byl to agresivní zvuk, na nějž neměla už nikdy zapomenout.

Nesměla sice nikomu otvírat, ale chtěla se podívat, co se děje. A tak prošla obývákem do haly, kam už z kuchyně stačila doběhnout Mimi.

Otírala si ruce jasně červenou utěrkou a volala: „Pro boha živého, copak hoří?“

Zakoulela hnědýma očima, když zahlédla Adrian, a zastrčila si utěrku v pase za džíny.

Byla to drobná žena se silným hlasem, a tak křikla znovu: „Jen klid, už jdu!“

Adrian věděla, že je stejně stará jako její matka, protože spolu kdysi chodily do školy.

„Tak co se to děje?“ ozvala se znovu Mimi, odemkla a otevřela.

Ze svého místa Adrian zahlédla jen, jak se její výraz změnil z podrážděného na vyděšený. Všechno ostatní pak proběhlo až příliš rychle.

Mimi se pokusila opět zavřít, ale ten muž vrazil do dveří a odstrčil ji stranou. Byl vážně velký, o dost vyšší než Mimi. Měl krátké, prosedivělé vousy a v zlatohnědých vlasech také stříbrné nitky, zato obličej vzteky rudý. Když Adrian zahlédla, jak prudce do Mimi vrazil, nejdřív v šoku ztuhla.

„Kde kurva je?“

„Není tady. A nemůžeš sem jen tak vtrhnout, Jone. Koukej vypadnout, než zavolám policii.“

„Ta mrcha prohaná.“ Popadl Mimi za paži a zatřásl s ní. „Kde vězí? Myslela, že si může pustit hubu na špacír a že jí to projde?“

„Dej ty pracky pryč! Vždyť jsi opilý.“

Mimi se mu snažila vytrhnout a on ji uhodil. Ten zvuk zazněl Adrian v hlavě jako rána z pistole, na nic nečekala a vrhla se k nim.

„Nemlat ji! Nech ji bejt!“

„Běž nahoru, Adrian, hned!“

Ale s dívenkou cloumal vztek. Zafála pěsti. „To on musí vypadnout!“

„Kvůli tomuhle?!“ zavrčel ten chlap. „Tak kvůli tomuhle mi zničila život? Vždyť mi ani není podobná! Někde se kurvila, a teď to chce hodit na mě? To ne, to teda ne!“

„Adrian, utíkej nahoru.“ Mimi se k ní prudce natočila a dítě pochopilo, že je k smrti vystrašená. „Hned!“

„Ta děvka je nahoře, co? Lžeš mi. Tak koukni, jak dopadnou lháři.“ Tentokrát Mimi neuhodil otevřenou dlaní, ale pěstí, a hned dvakrát. Do obličejů.

Když se svezla na zem, Adrian zachvátila panika. Pomoc. Musí sehnat pomoc.

Jenže on ji chytil na schodech. Popadl ji za kudrnatý culík a trhl jí hlavou dozadu.

Zavřeštěla. Volala na pomoc matku.

„Jen křič, ano.“ Plácl ji do tváře, což páliho jako oheň. „Chceme si s maminkou přece promluvit.“

Pak ji vlekl do schodů a to už Lina, v županu a s vlasy mokkými ze sprchy, vybíhala z ložnice.

„Adrian, co to proboha...?“

Zmlkla a ztuhla, jakmile uviděla toho muže. „Hned ji pusť, Jone. Nech ji být, promluvíme si.“

„Už jsi toho řekla dost. Zničilas mi život, ty čubko pitomá.“

„S tím reportérem jsem vůbec nemluvila, neřekla jsem o tobě nikomu. Ten článek se mnou nemá nic společného!“

„Lžeš!“ Znovu Adrian šukbl za vlasy, až měla dojem, že jí hoří celá hlava.

Lina k němu opatrně přistoupila. „Pusť ji a pak to probereme. Já to nějak napravím.“

„Na to už je pozdě. Dneska ráno mě vyhodili z univerzity. Má žena je v šoku a děcka... ani na moment neuvěřím, že tohle je moje..., děcka brečí. Vrátila ses do mého města, abys mě zničila!“

„Ne, Jone. Jsem tu kvůli práci. Nemluvila jsem o tobě s žádným reportérem. Už je to sedm let, Jone, co bych z toho měla? Ale ty ubližuješ mojí dceři. Hned ji pusť.“

„Praštil Mimi!“ Adrian cítila sprchový gel své matky a šampon s vůní pomerančových květů. Pak taky pot a bourbon z toho muže. „Dal jí pěstí do obličejů a ona upadla.“

„Co že jsi...?“ Lina od něj odtrhla oči a zadívala se přes zábradlí dolů do haly. Zahlédla Mimi, jak se s krvavou tváří plazí za pohovkou.

Opět pohlédla na Jona. „Takže toho hned necháme, než se někomu něco stane, ano?“ řekla ledově. „Pusť moji...“

„Mně se něco stalo, ty kurvo!“

Jeho hlas řezal jako ta facka a šhubání za vlasy.

„Je mi to líto, jenže...“

„Mojí rodině se hodně stalo! Nemáš dost? Tak co třeba ten tvůj parchant?!“

A pak s ní hodil. Adrian měla na jednu děsuplnou chvilku dojem, že letí do prázdna, než narazila na hranu horního schodu. Řezavá bolest se rázem přesunula z hlavy k jejímu zápěstí, odkud vystřelila nahoru do celé paže. Pak se uhodila do hlavy o dřevěný schod a už nevnímala nic než svou matku, když po ní ten chlap skočil.

Uhodil ji, jednou, podruhé, ale maminka se začala bránit, dokonce ho kopl. Rvačku provázely šílené zvuky, zvuky tak hrozné, že si Adrian chtěla zacpat uši. Nemohla se ale pohnout, a tak jen ležela na schodech a začala se třást.

Lina na ni křičela, že má utéct, ale nedokázala to.

Chlap držel mámu za krk a lomcoval s ní, ale ona ho uhodila pěstí do tváře, jako on předtím Mimi.

Všude bylo brzy plno krve, na něm i na mamince.

Drželi jeden druhého skoro jako v objetí, jen příliš krutém a drtvém. Pak mu matka tvrdě dupla na nohu a nabrala ho kolenem do rozkroku. Když zavrával a ustoupil, prudce do něj strčila.

Narazil zády do zábradlí a pak už letěl vzduchem.

Adrian se dívala, jak padá. Bezmocně mávl rukama a potom se zřítíl na stolek, kde mamka předtím rozmístila květiny a svíčky. Adrian slyšela strašný zvuk, viděla, jak mu z hlavy, z uší a z nosu vytryskla krev.

Viděla, jak...

To už ji ale matka sevřela v náručí a přitiskla si její tvářičku k hrudi.

„Nedívej se tam, Adrian. Už bude dobře.“

„Bolí to.“

„Já vím.“ Lina jí držela zlomené zápěstí dál od těla. „Všechno spravíme. Mimi, ach Mimi...“

„Policie je na cestě.“ Mimi s přivřeným, nateklým okem, které už začínalo černat, vylezla do schodů, posadila se k nim a sevřela obě v náručí. „Pomoc už jede.“

Nad hlavou dítěte pak ústy naznačila: *Je po něm.*

Adrian si navždy zapamatovala tiché modré oči lékaře, který jí rovnal nalomené zápěstí, i to, jak na ni mluvil klidným hlasem, když jí svítil do očí, a pak zvedl ruku a ptal se, kolik prstů vidí.

Pamatovala si policisty, kteří vešli do domu jako první, když přestaly vřeš-
tět sirény. Ale jen ty v modrých uniformách.

Všechno ostatní se jí zdálo rozmazané a vzdálené.

Choulily se k sobě v obýváku v patře, odkud byl výhled do zahrady s je-
zírkem. Policisté si hlavně povídali s její mámou, protože Mimi musela do
nemocnice.

Maminka řekla, že se ten člověk jmenoval Jonathan Bennett a kdysi učil
literaturu na univerzitě v Georgetownu. Tenkrát, když se s ním znala.

Pak dorazil nějaký muž se ženou. On byl vysoký, měl hnědou kravatu,
tmavší pleť a velmi bílé zuby. Žena byla pihovatá a zrzavé vlasy nosila na-
krátko.

Ukázali jim placky jako policajti z televize.

„Slečno Rizzová, jsem detektiv Rileyová a tohle můj partner detektiv Can-
non.“ Žena si opět připnula odznak na opasek. „Víme, že je to těžké, ale mu-
síme vám a dcerce položit pár otázek.“

Pak se usmála na děvčátko. „Ty jsi Adrian, že?“

Adrian přikývla a Rileyová se znovu obrátila k Lině. „Nevadilo by, kdy-
bych si s vaší dcerou promluvila v dětském pokoji, zatímco detektiv vy-
slechne vás?“

„Nešlo by to urychlit? Naši chůvu, moji kamarádku, odvezli do nemoc-
nice s otřesem mozku a zlomenýmnosem. Adrian má podle všeho nalomené
zápěstí a taky se uhodila do hlavy.“

„Vy sama nevypadáte nejlíp,“ poznamenal Cannon. Lina trhla rameny
a ihned sykla bolestí.

„Jen pohmožděná žebra. To se zahojí, obličej taky. Tam mě mlátil nejvíc.“

„Můžeme vás do nemocnice odvézt hned a promluvit si tam, až vás ošetří.“

„Radši bych jela, až... až dole skončí.“

„Rozumím,“ řekla Rileyová a pak oslovila Adrian. „Nešla bys mi ukázat
svůj pokoj a povědět mi, co se tady stalo?“

„Asi jo.“ Adrian vstala a přidržela si ruku v pásce blíž u těla. „Nedovolím,
abyste maminku zavřeli do vězení.“

„Neblázní, Adrian.“

Adrian si matky nevsímala a zadívala se na Rileyovou. Měla také zelené
oči, jen o něco světlejší. „To nesmíte.“

„Jasně. Zatím si jen promluvíme, platí? Ty máš pokoj v tomhle patře?“

„Druhé dveře napravo,“ odpověděla za ni Lina. „Jen běž, Adrian, všechno bude v pořádku. Pak pojedeme za Mimi.“

Adrian tam tedy policistku odvedla. Rileyová se usmála, když spatřila místnost zařízenou v růžových a jasně zelených odstínech a na posteli velkého plyšového psa.

„To je ale hezký pokoj a pěkně uklizený...“

„Musela jsem ráno uklízet, jinak bych s Mimi nesměla do sadu, kde kvetou třešně, a na zmrzlinový pohár.“ Adrian sebou trhla, stejně jako před chvílí Lina. „Ale o tom poháru nic neprozradte. Řekly jsme, že to bude mražený jogurt.“

„Fajn, neprozradím. Maminka teda hodně hlídá, co jíš?“

„Někdy. Skoro pořád.“ Adrian vhrkly slzy do očí. „To Mimi taky umře jako ten člověk dole?“

„Je jen zraněná, ale není to tak zlé. Jistě se o ni budeš hezky starat. Co kdybychom se posadily tady k tomu kámošovi?“

Rileyová usedla na okraj postele a pohládila plyšového psa. „Jak mu říkáš?“

„To je Barkley. Harry mi ho dal k Vánocům, protože opravdového psa mít nemůžu. My totiž bydlíme v New Yorku a hodně cestujeme.“

„Tohle je jistě báječný pes. Můžeš jemu i mně povědět, co se tu přihodilo?“

A pak se to z ní vše hrnulo naráz, jako když se otevřou stavidla.

„Přišel a začal zvonit. Pořád a pořád, nepřestával. Tak jsem se šla podívat, kdo to je. Nesmím sama otvírat, čekala jsem na Mimi. Ona přišla z kuchyně, a když otevřela, chtěla dveře zase přibouchnout. Jenže on vrazil dovnitř a málem ji shodil na zem.“

„A tys ho poznala?“

„Ne, ale Mimi jo, protože mu říkala Jone a taky, aby šel pryč. On se ale vztekal a řval a mluvil sprostě. Nesmím taková slova opakovat.“

„To nic.“ Rileyová dál hladila psa, jako by šlo o živé zvíře. „Umím si to představit.“

„Chtěl vidět mámu, ale Mimi řekla, že tady není, i když to nebyla pravda. Šla se nahoru osprchovat. On pořád křičel a pak ji praštil. Mlátit lidi se přece nesmí, to je špatné.“

„Bylo to špatné.“

„Zakřičela jsem, ať ji nechá, protože ji držel za ruku a ubližoval jí. Kouknul se na mě, protože si mě předtím nevšimnul, a já jsem dostala strach, jak se na mě divně díval. Jenže on ubližoval Mimi, a tak jsem se naštvala. Mimi volala, abych utekla nahoru, jenže on ji mlátil... Dal jí dokonce ránu pěstí!“

Adrian zařala pěst zdravé ruky a po tvářích už se jí koulely slzy. „A tekla jí krev a pak upadla. To už jsem běžela nahoru za mámou, ale chytil mě. A chytil mě za vlasy a vytáhl mě za ně po schodech nahoru, když jsem volala mámu.“

„Nechceš si vydechnout, zlato? Můžeme pokračovat za chvíli.“

„Ne ne, mamka vyběhla z koupelny a uviděla ho. Chtěla, aby mě hned pustil, ale neposlouchal ji. Pořád říkal, že mu zničila život, a hodně nadával. Sprostě. Ona povídala, že nic neřekla a že to dá do pořádku, hlavně ať mě pustí. Bolelo to, jak se mnou cloumal, a taky mi nadával a pak... pak se mnou hodil...“

„Hodil s tebou?“

„Na schody. Odhodil mě na schody. Praštila jsem se do hlavy a začalo mě děsně pálit tady v ruce, ale nespádla jsem moc dolů, jen kousek. Mamka křičela a skočila na něj a začala se s ním prát. On ji mlátil do obličeje a pak ji chytil takhle...“

Naznačila škrcení.

„Nemohla jsem se hýbat a on ji zase praštil a ona jeho, taky ho kopl a pak... pak přepadl přes zábradlí. Strčila do něj, aby mohla ke mně. Měla všude na obličeji krev, a když do něj strčila, slítnul prostě dolů. Byla to jeho vina.“

„Rozumím.“

„Mimi se doškrábala k nám nahoru a řekla, že pomoc už jede. Všude byla krev. Nikdo mě nikdy neuhodil, až on. Je mi líto, že to byl můj táta.“

„A jak ses to dozvěděla?“

„No, z toho, co říkal a jak mi nadával. Nejsem pitomá. Učil taky na škole, kam mamka kdysi chodila. Řekla, že mého tátu poznala na škole. Takže,“ Adrian trhla rameny, „to je asi všechno. Všechny mlátil a smrděl a chtěl mě shodit ze schodů. Spadnul dolů, protože byl zlej.“

Rileyová ji vzala kolem ramen a pomyslela si, že to nejspíš bude dost přesné.

* * *

Mimi si v nemocnici nechali přes noc. Lina jí cestou koupila aspoň pugét. Adrian zažila první rentgenování v životě a čekala ji i první sádra, jen co prý otok trochu splaskne.

Lina se raději nepokoušela dodělat po Mimi večeři a rovnou objednala pizzu.

Její holčička si to přece zasloužila, stejně jako ona velkou sklenici vína.

Nalila si, zatímco Adrian jedla, a pak se rozhodla porušit pravidlo a nalila si podruhé.

Musela vyřídít spoustu telefonátů, ale to mohlo počkat. Všechno musí chvíli počkat, dokud se trochu nevzpamatuje.

Najedly se na zadním dvorku pod vysokými stromy, kde měly zajištěné soukromí. Tedy Adrian jedla, Lina jen uždibovala ze svého dílku pizzy a zapíjela ho vínem.

Možná bylo trochu chladno a pozdě na takový piknik, ale měly za sebou skutečně děsný den.

Lina doufala, že dcerka brzy usne. Večerní rituál však neznala, protože ho měla na starost Mimi.

Možná pomůže pěnová koupel, napadlo ji, teda pokud si Adrian nena- močí provizorní sádru. Když pomyslela na sádru a na to, co všechno se ještě mohlo stát, zatoužila po další skleničce.

Ale odolala. Lina věděla, co je disciplína.

„Jak to, že to byl můj táta?“

Zadívala se na dcerku, která si ji pátravě prohlížela hnědozelenýma očima.

„Protože jsem tehdy byla mladá a pitomá. Je mi to líto. Mohla bych říct, že bych to dnes nechtěla, ale pak bys tu nebyla ty. Nemůžu napravit, co se stalo tehdy, jen to, co je nebo co přijde.“

„On byl hodnější, když jsi byla mladá a pitomá?“

Lina se musela zasmát, i když ji přítom zabořila žebra. Kolik toho vlastně člověk může říct sedmileté holce?

„Myslela jsem si to.“

„Uhodil tě někdy?“

„Jen jednou. A potom už jsem ho nikdy nechtěla vidět. Jakmile tě chlap jednou uhodí, nejspíš to bude dělat znova a znova.“

„Říkalas, žes měla tátu ráda, ale nevyšlo to, protože nás nechtěl, a tak ti na něm přestalo záležet.“

„Věřila jsem, že ho miluju. Tak jsem to asi měla říct. Bylo mi tehdy dvacet, Adrian, a jemu mnohem víc. Ale byl hezký a chytrý a šarmantní. Mladý pan profesor. Zamílovala jsem se do člověka, za kterého jsem ho měla. Ale od té doby doteď mi na něm nezáleželo.“

„A proč se dneska tak vztekal?“

„Protože o tom někdo, teda jeden reportér, napsal do novin. Netuším, kde to vzal, jak se to dověděl. Já jsem mu to neřekla.“

„Protože už ti na něm nezáleželo.“

„Přesně tak.“

Kolik toho má ještě prozradit? přemýšlela Lina. Za daných okolností asi nejlíp všechno.

„On byl ženatý, víš? Měl ženu a dvě děti. A lhal mi, že se chce rozvést. Věřila jsem mu.“

Opravdu? Těžko říct, po takové době.

„Nebo jsem tomu jen chtěla věřit. Měl totiž takový malý byt poblíž univerzity, tak to vypadalo, že většinou žije sám. Pak jsem zjistila, že lhal i jiným. A tak jsem se s ním rozešla a jemu na tom moc nesešlo.“

Což taky nebyla docela pravda – ječel, vyhrožoval a strkal do ní.

„Brzo jsem zjistila, že čekám dítě, ale řekla jsem mu to až mnohem později. To mě poprvé uhodil. Byl opilý jako dneska.“

I když tolik zas asi ne.

„Řekla jsem mu, že od něj nic nechci a že by byla ostuda přiznat se, že otcem mého dítěte je on. Pak jsem odešla.“

Lina vynechala jeho výhrůžky a jiné ošklivé detaily, jako požadavek, aby si to nechala vzít. Bylo by to zbytečné.

„Dokončila jsem semestr, zašla si pro diplom a vrátila se domů. Rodiče mi se vším pomohli a zbytek už znáš. Začala jsem vyrábět videa pro těhotné a pak pro maminky s dětmi.“

„Firma Yoga Baby.“

„Přesně.“

„On byl ale zlý vždycky. Znamená to, že budu taky?“

Bože, dělat mámu jí vážně nějak nejde. Lina usilovně přemýšlela, jak by odpověděla její matka.

„Cítíš se snad jako zlý člověk?“

„Jen někdy, když se vztekám.“

„To mi povídej,“ usmála se Lina. „Člověk si přece může vybrat, jestli bude nebo nebude zlý. A ty to většinou děláš správně. Měl pravdu v tom, že mu moc podobná nejsi. Jsi víc Rizzová.“

Lina se natáhla přes stůl a stiskla dcerce zdravou ruku. Možná s ní mluvila až příliš jako s dospělou, jinak to ale nesvedla.

„Už na něm nezáleží, Adrian. Nesmíme dovolit, aby na něm záleželo.“

„A nezavřou tě do vězení?“

Lina zvedla skleničku jako v přípitku. „Ty jim to přece nedovolíš, ne?“ Všimla si ustrašeného výrazu dcerky a rychle jí stiskla ruku. „Jasně že ne, Adrian, dělám si legraci. Policie přece ví, jak to bylo. Řeklas jim pravdu, vid’?“

„Řekla, vážně.“

„Já i Mimi taky. Tak na to zkus nemyslet. Stane se to, že kvůli tomu článku v novinách a kvůli dnešku vyjde ještě hodně další článků. Ale snad to s Harrym nějak zvládneme.“

„Nemohly bychom jet za babičkou a dědou?“

„Jasně. Jen co bude Mimi trochu líp, ty dostaneš sádku a já zařídím pár věcí.“

„Jak brzo to bude?“

„Tak za dva tři dny.“

„To je docela brzo. Tam nám zase bude dobře.“

Lina si pomyslela, že potrvá dlouho, než zase bude dobře, ale raději dopila své víno. „Máš pravdu.“

Přeložila Soňa Tobiašová